תמונות של זיכרון

הדיל אבו ג'והר עוברת בדרכים ובסמטאות של הזיכרון הקרוב, תוך שהיא רומזת למה שמעבר, ומציגה שאלות על המתח בין התמונה והמאורע, ועל החיפוש האנושי אחרי מקום ומשמעותו של המקום

טור [1] מאת הדיל אבו ג׳והר [2] מרץ 10, 2018

סלמא נהגה לחשוב כי הים רחוק. וכי עליה לקחת אוטובוס בכדי להגיע אליו. היא יושבת על הספה, שוקעת בתנומתה היומיומית, ומתעוררת בכדי לצייר קווים פזורים או ליצור גביע של חימר..

שכחתי את גופי בימים הארוכים בהם הייתי שרועה על המטה;

שכחתי את גופי כשצל הדיכאון הכה בי, והשמלות נעשו צרות ובלתי הולמות, והתחלתי להתרוצץ בבגדים כהים כדי לא להיתקל בגופי;

שכחתי את גופי בבית קפה בו החבאתי את ידיי, את בטני ואת מותניי;

שכחתי את גופי עד כדי כך שהתחלתי לגזור את כל תמונותיי.

מה שנשאר מזיכרוני, הוא תמונות נדחקות מכוסות בטכניקות מיחשוב, וכמה תמונות מכוערות שנשארו על כנן.

את יודעת, סלמא?

קופסאות התכשיטים שלך מעניינות, מאוד מעניינות אותי. את אוספת בהן תכשיטי זהב או כסף, סלמא?

סלמא, מהמושב האחרון:

לא, אני אוספת תרופות. בכל פעם אני בולעת כדור נדמה לי כי אני בולעת טבעת יהלום. סאלם, האם באמת חשבת פעם לבלוע שרשרת זהב? או טבעת יהלום?

סאלם: אף פעם. אני עדיין מופתע מכך שזה מה שאת עושה!

סלמא: אתה לא רואה איך שנשים פורחות כשהן מקבלות טבעת או שרשרת יהלום?

סאלם: אכן, ואני יודע היטב כי קופסאות תכשיטים נוצרו לשם כך.

סלמא: אותי מעניין הרעיון של כדור תרופה בתוך קופסת תכשיטים, גם אני, כשאר הנשים, מזג רוחי משתפר כשאני רואה קופסאות תכשיטים.

המקום הוא תעלול, אמרה סלמא כשהיא מגלגלת סיגריה ומגמגמת מפחד לבריאותה. כמה פעמים היא התקרבה למקומות הכואבים, כדי לגלות בסוף כי המקום הוא תעלול בלבד, וה-לא-מקום הוא הוא החיים, על כל ההתפתלויות, הסמטאות והצרות שבהן.

הבדידות היא מלחמה.

אלה היו הכתביה האחרונים של סלמא:
שוטטות היא הקצה האחרון של מה שאפשר לעשות בחיים האלה
שוטטות במשך דקה או יותר מפני המציאות הקודרת
מפני הניגודים שהשתכנו בתוכך

ומופשטות
מופשטות כפי שסלמא פשטה את בגדיה בים כדי לשחות

בלי מרד
הרי אין.. אין כאן מקום.

סלמא אמרה לי את הדברים האלה ב-2013. דבריה עדיין מצלצלים בתוך ראשי בניסיון למצוא מקום
אך אין מקום בשום מקום

פגם של הזיכרון

סלמא חייכה, היא כבר לא כועסת בשל הבלבול שבתוכה
גם לא בשל שכחתה המוחלטת של הדברים, הדרכים ורבים מפרטי החיים
הזיכרונות נאבקות בתוכה, והיא מתקשה לשאת את עול הימים ומה שדר בתוכה

זיכרונותיי נסחפו לכיוון הואדי
זכרוני שוכן שם
בתחתית המדרגות
המדרגות הארוכות שמפרידות בינינו לבין הואדי, שדמיוני בילדות צייר לי כי המכוניות ייסחפו אליו
כפי שנסחף הכדור המלוכלך שפעם אהבנו.
אתמול ראיתי את סלמא נסחפת לואדי
יפה מאוד, נראתה לי
בחלומי האחרון.

סלמא ביטלה בדקה ה-90 את כרטיס הטיסה דקה-90
סלמא שמתנדנדת בהחלטותיה אמרה לי:
אין מקום כאן.

Source URL: https://tohumagazine.com/he/article/%D7%AA%D7%9E%D7%95%D7%A0%D7%95%D7%AA-%D7%A9%D7%9C-%D7%96%D7%99%D7%9B%D7%A8%D7%95%D7%9F

Links
[1] https://tohumagazine.com/he/publication-types/column
[2] https://tohumagazine.com/he/profile/%D7%94%D7%93%D7%99%D7%9C-%D7%90%D7%91%D7%95-%D7%92%D7%B3%D7%95%D7%94%D7%A8